

това го сторя, то е не за мене, а за грядущитѣ поколѣния.

(Куна внесе вестници и писма, получени отъ раздавача. Всѣки се зачита, а Велина излиза следъ Куна)

Запряновъ. (Като хвърля бѣгълъ погледъ)
Ето! Ето пакъ старитѣ грѣшници!

Всички. Какво има?

Запряновъ (Чете гласно) Шефътъ на „Гръмоносцитѣ“ — Запрянъ Запряновъ излѣзе най-голѣмъ вжжеиграчъ! Той и неговия домашенъ лѣкарь устроиха второто възкресение следъ Христовото! Но нека знае тоя „Гръмоносецъ“, че нѣма да му се отдаде да заблуждава гражданството. Нека не го ласкаятъ похвалитѣ и некролозитѣ Защото пресата показва единъ актъ на уважение. Тя изхождаше отъ максимата: за умрѣлия лошо не бива да се говори. (Запъханъ). Ето!

Гвоздиевъ. Ето и тукъ какво пише: „По-безсрамна измама отъ тази, която гръмоносецътъ Запряновъ извърши — свѣта не познава! (Хвърля вестника).

Алабашевъ. Нѣма защо да имъ четемъ тлупоститѣ. Ние знаемъ кжде имъ стѣга обувката.

Запряновъ. Да, да! . . . По дяволитѣ! Ами я ми кажете: какво правятъ познатитѣ, приятелитѣ. Добре ли сте?

Алабашевъ. Не съвсемъ, за жалость!
Запряновъ. Защо?

Гвоздиевъ. А, бе Дундовъ нито се води, нито се кара.

Запряновъ. Какъ: Че той е интелигентенъ момъкъ! Когато го избрахте за председател на бюрото, азъ мислѣхъ, че съ него